

hvor store de ordinære Udgifter? Vil man vide, hvor store de ordinære Indtægter ere, er det ganske simpelt. Man tager Indtægten af Domæner, Renter af Aktiver, direkte Skatter, indirekte Skatter, Lotteriet, Renter af udestaaende Jordringer, Tiender o. f. v., og den Sum, der da kommer ud, sammenholder man med de Udgifter, der anvendes til de enkelte Ministerier, som paa vor Finantslov opføres paa §§ 18—25, da vil det vise sig, hvad der er de aarlige Udgifter, og hvad der er de aarlige Indtægter, og da vil man faae et fuldstændig korrekt Billede af, hvormeget der kan undværes, og hvormeget der kræves formeget. Det er et Regnskab, enhver Mand kan kontrollere, om det er rigtigt eller urigtigt, naar han blot kan trække fra og lægge sammen. Hvor fuldstændig vildledende den Betragtning er, som det ærede Medlem gjør gjældende, idet han stadigt taler om et helt andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Formuefremgangen, fremgaar klart af, at, naar man f. Ex. et Aar benyttede hele Reserverfonden til at bygge Jernbaner for, saa vilde det vise sig, at der var stor Formueilbagegang, hvis disse Jernbaner i de første Aar vare urentable, og saa skulde man altsaa kunne slutte, dersom man gif den samme Lei som det ærede Medlem, at nu var der Underbalance paa Finantsloven, og selvfølgelig kunde der ikke være Tale om Skattenedsættelse. Men det vil jo Enhver, der har en Smule Kjendskab til finansielle Forhold, sieblikkelig indse, er en fuldstændig falsk Slutning; selv om man anvendte den hele eller halve Reserverfond — for ikke at overdrive, vil jeg sige: der halve — til at bygge Jernbaner for og fik en meget betydelig Underbalance paa Budgettet, og disse Jernbaner i de første Aar ikke vare rentable, saa at der kom en betydelig Formueilbagegang, kunde det dog ingenlunde bestrides, at, naar det Misforhold, der nu er tilstede mellem ordinære Indtægter og ordinære Udgifter, blev ved at bestaa, var der ligesuldt en tvungen Grund til Skattenedsættelse. Det ærede Medlems Finantspolitik har fra dette Aars Begyndelse indtil nu været den, at bekæmpe ethvert Forslag, som gaar ud paa Skattenedsættelse. Deri ligger den væsentlige Forskjel mellem de to Retninger, der mere og mere stille sig fra hinanden — synes det — herillands, de, der ville Skattenedsættelse og derigjennem Fritagelse baade for Aaand paa Industrien og Landets Opkomst og Lettelser for Befolkningen, og de, der for enhver Pris søge at holde de nuværende Statsindtægter saa høje som muligt, fordi de rimeligvis have andre Formaal i Baghaanden, som de ikke i dette Dieblit tør sige eller anse det for flogt at komme frem med. (Udbrydelse). Ja, jeg betænker mig aldeles ikke paa at sige dette, thi efter den Naade, det ærede Medlem fører Diskussionen paa, ere vi berettigede til at gjætte om hveandere. Det ærede Medlem har ved sin Naade at føre Diskussionen paa, ikke blot holdt sig til, hvad vi have udtalt

og stemt for, men han fører altid i Siden Muligheder, han tænker sig, og det oveniud Muligheder, som han slet ikke gjør noget Forsøg paa at begrunde. Jeg tilstaa, at den Mulighed, det ærede Medlem har i Baghaanden, og for hvis Skyld han er saa ivrig for at bekæmpe Skattenedsættelse og holde Statskassens Indtægter saa urimelig høje, falder sammen med den Kjærlighed, han nærer eller ved Finantslovsbehandlingen isjor viste den høitærede afgaaede Krigsministers Forslag om en midlertidig Befæstning af Kjøbenhavn. Det er jeg fuldstændig berettiget til at antage efter det ærede Medlems Naade at stille sig paa; men det vil jo nok vise sig. Det ærede Medlem kom forøvrigt i sine Udtalelser til at gjentage en af de Paaastande, han fremsatte igaar, men som det ganske vist da ikke lykkes ham at fastholde, nemlig den, at vi havde budt paa dette Aars Finantslov 800,000 Kr. (Berg: 925,650 Kr.), naa, eller 900,000 Kr. — jeg tænkte navnlig heryed paa Bevillingen til Kanonerne, mere end ved 2den Behandling. Efter mine Udtalelser igaar til det ærede Medlem, som tydelig nok gjorde det klart, at det, vi havde budt, er kun at sætte Bevillingen istedetfor paa dette Aars Finantslov paa et andet Aars, men med en bestemt udtryffelig Reservation mod, at en saadan Substitution skulde medføre Bevilling paa Lilleaegsbevillingsloven, og efter at jeg har oplyst, og det ærede Medlem heller ikke har været istand til at modsig det, at en Efterbevilling, altsaa en Udbetaling af de nævnte 800,000 Kr. i næste Finantsaar uden Hjemmel paa Finantsloven ikke kunde finde Sted, betragter jeg denne gjentagne Paaastand fra det ærede Medlems Side som en Følge af den Fremgangsmaade, det ærede Medlem saa tidt har vist, at han benytter, nemlig naar det ikke gaar den ene Dag med at fremsætte en Ting, saa at fremsætte den den næste Dag og saa igjen nogen Tid efter, idet han haaber, naar han blot gjør dette ofte nok, tilsidst at faae den slaaet fast. Jeg anser det imidlertid for min Pligt at stoppe det ærede Medlem, hver Gang han kommer med denne falske urigtige Paaastand. Det ærede Medlem forsøgte ogsaa, for at gjøre Balancen saa slet som muligt, at udtale, at vore militære Budgetter rimeligvis vilde blive endnu dyrere, end de nu vise sig her paa Finantsloven. Jeg kan begribe det; thi naar det ærede Medlem sammenligner de militære Budgetter isjor med de militære Budgetter igaar, vil han finde, at der kun er en meget lille Forskjel, men det stemmer jo daarlige med disse store Udgifter, det ærede Medlem har givet i Mellemtiden om de store Udgiftsforsøgelser paa Finantsloven, der skulde komme til næste Aar. Da de ikke ere indtrufne, saa maa det ærede Medlem hjælpe sig med at sige, at Prisene rimeligvis vilde blive høiere, men det ærede Medlem maa dog vide, at samtlige Statsregnskaber have vist, at de kalkulerede Budget-